

tarismens Forudsætning, at et saadant Indgreb i det normale Lovgivningsarbejde, som en Opløsning er, maa ligge i den parlamentariske Regerings Haand, maa ske under saadanne Forhold, at Valget kan blive et ærligt og et klart Valg. Der er Forfatninger, som ikke giver en Regering Opløsningsret overfor det folkevalgte Ting, det er saaledes Tilfældet i Norge. Der er Stortinget uopløseligt, og denne Uopløselighed for Stortinget er med Villie gennemført oprindelig for at hævde Vælgerne og Befolkningens Ret, for at værgе Vælgerne og Befolkningen imod, at en Regering skulde kunne gribe en eller anden for den belejlig Situation til at skabe et uklart Valg, et Overrumplingsvalg, eller hvad man vil kalde det. Det er ikke efter dansk Forfatning Landstinget, der har Opløsningsret overfor Folketinget, det er ikke efter dansk Forfatning uansvarlige Indflydelser, der med Rette kan fremkalde en Opløsning af Folketinget.

Derfor protesterede vi fra vor Side saa kraftigt, som vi gjorde, mod den Sammensværgelse, der fandt Sted mellem tre Partier og et Par Enkeltmænd den 27. Marts i Aar. Vi protesterede paa den kraftigst mulige Maade ved den Generalstrejke, som nu Hr. Jensen-Sønderup nævnte, og som ikke er et normalt Middel, og som ikke af os opfattes som et normalt Middel, ved hvilket Fagforeningerne vil skaffe sig Indflydelse paa Landets Politik udenom den almindelige Valgret og de almindelige Valgdage, (men som var et Nødværgе fra den arbejdende Befolkning Side overfor den uansvarlige, uregelmæssige og efter vor Mening forfatningsstridige Indgriben i den rolige, normale Udvikling. Og denne Generalstrejke sejrede jo, idet den naaede sit Formaal, nemlig Rigsdagens Indkaldelse før Valget og Valglovens Færdigbehandling. Dette var det politiske Program for Generalstrejken, og alle Partiers Repræsentanter var for saa vidt med til at godkende Generalstrejken, som de var med til det Forlig, hvorved den blev afsluttet, og hvorved dens politiske Program blev gennemført.

Jeg har nok set, at man under Valgkampen har fremhævet Venstres Formand, Hr. J. C. Christensen, som særlig tapper, som langt mere tapper end de konservative Førere, ja, som den egentlige Grundpille for al virkelig social Konservatisme her i Landet, som den, man derfor fra alle Sider, hvor man vilde slaa Bom for den socialistiske Udvikling, maatte se hen til med Haab og Tillid. Han havde jo

sagt, at man burde tage Stødet i Stedet for at give efter — men det passer jo slet ikke. Thi Hr. J. C. Christensen var i sin Egenskab af Venstres Fører med til de Forhandlinger, som afsluttede Generalstrejken. Han var med Paaskelørdag Aften og Paaskenat paa Amalienborg, og han var Medunderskriver af det politiske Forlig. Han var Medunderskriver af Bestemmelsen om Amnesti, han var — sammen med de Konservatives Fører, Hr. Piper, — Medunderskriver paa, at Rigsdagen skulde indkaldes, og at Valgloven skulde færdigbehandles. Men hvis Rigsdagen havde fortsat sine Møder, og Valgloven var blevet færdigbehandlet, saa havde de Herrer jo ikke faaet Generalstrejken at se her i Landet, og De vil heller ikke i Fremtiden faa den politiske Generalstrejke at se, saafremt den parlamentariske rolige Udvikling respekteres fra alle Sider. — Saaledes er Forholdet med Hensyn til Generalstrejken.

Hr. Jensen-Sønderup hævdede, at det Valg, man fik — efter hans Mening altsaa alt for sent —, var et Valg paa det sønderjydske Spørgsmaal; derfor burde man have haft det meget tidligere. Men derefter nævnte han sit Partis Program i det sønderjydske Spørgsmaal, og det var Rigsdagsresolutionen af 23. Oktober 1918 og Folketingets Resolution af 12. Marts 1920, at vi med fuld Tillid lægger Afgørelsen i den internationale Kommissions Haand, og at vi vil gøre, hvad vi formaar, for at de Danske, der bliver tilbage paa den anden Side Grænsen, faar saa gode Kaar som muligt. Men dette Program var ikke Venstres og ikke de Konservatives Valgprogram. Det var, hvad alle Partier var enige om fra den 23. Oktober 1918 til den 12. Marts 1920, ja, indtil den 27. Marts, da den Sammensværgelse kom, jeg før talte om. Indtil da var alle enige, og der var ikke forlangt Valg paa det sønderjydske Spørgsmaal — at forlange Valg paa noget, man er enig om, er jo ogsaa en meningsløs Ting.

Da vi den 23. Oktober 1918 behandlede det sønderjydske Spørgsmaal i den samlede Rigsdag, naaede vi til Enighed, der hævdede sig ikke en Røst for, at vi skulde have Valg paa det Spørgsmaal, hvilket ogsaa vilde være meningsløst, eftersom vi var blevet enige. Vi har senere adskillige Gange drøftet det sønderjydske Spørgsmaal, navnlig i det sønderjydske Udvalg, men ikke en eneste Gang er der fra Venstres eller fra konservativ Side rejst Krav om Valg paa det Spørgsmaal